

Hồi 29

Châu Bá Thông không thể ngờ kẻ có ý giúp mình lại lộ ra những lời nói khinh khi mình như vậy. Trong lòng hết sức ngạc nhiên định mở miệng hỏi, bỗng thấy hơi gió thoảng qua người chàng, rồi trước mặt hiện ra một bóng áo xanh, thấp thoáng mấy cái đã luồn ra khỏi Hải Loa trận.

Châu Bá Thông trong lòng không vui, thầm nghĩ:

- Gã áo xanh này quá cuồng ngạo thôi! Dám liệt mình vào hạng bất lực vô tài, nếu mình không bị bọn Âm Trường Giang và đám thủ hạ rùa con rùa cháu của chúng quấy nhiễu tay chân, thì mình sẽ đấu với y một trận cho rõ tài cao thấp.

Nghĩ xong liền bèn theo lối cũ, như cá theo dòng nước chun tọt ra ngoài, vừa mới lộ đầu ra chàng bỗng nghe bên tai có tiếng nhiều người la hét om sòm.

Thì ra ngoài cửa động của Hải Loa trận, một đám người đen nghệt đông như bầy kiến đang bu quanh cửa động, Châu Bá Thông định thần nhìn kỹ thì đúng là Âm thị Song quái và một đám đồ đệ của chúng. Bọn chúng tưởng Châu Bá Thông một khi đã xa vào cửa tử của Hải Loa trận lại bị đám tro cát trên trần động trút xuống, thì dù bản lĩnh chàng cao cường đến đâu, cũng phải bị chôn sống trong trận. Nếu chàng may mắn không bị chôn sống giữa trận Phi Sa đi nữa, thì chàng cũng không làm sao tìm được lối trở ra, mà phải chết đói, chết khát trong lòng động núi.

Không ngờ, Châu Bá Thông lại từ trong động lù lù hiện ra như ma quỷ.

Nguyên do, vì lúc Châu Bá Thông ngộ hiểm cát đất trên đầu động tụt xuống, tuy nhờ thân pháp nhanh nhẹn, tránh được khỏi nguy, nhưng mặt mày cho đến tóc tai quần áo của chàng bám đầy bụi cát mốc meo, ngoài ra vì sa đầm lầy, nửa phần người bị dính đầy bùn đen dơ dáy mà Châu Bá Thông lại mặc áo trắng. Do đó bọn người trên Lục Hoành đảo thấy Châu Bá Thông đã thành một quái nhân ba màu sắc khác nhau từ dưới động hiện lên, khiến chúng hoảng hốt vội kêu vang như thế.

Châu Bá Thông vừa nhìn thấy anh em Song quái, nư giận chàng đã trào dâng, chẳng thềm nói năng một tiếng, tung mình nhào tới tấn công liền, tay bên trái dương ra, tay mặt chém mạnh xuống hai chưởng, đồng thời công ra một chiêu thế độc đáo của Thái Ất quyền gọi là “Phân Hoa Phát Liễu” (rẽ hoa vạch liễu) quyền phong kêu lên vù vù phân ra hai phía bay áp đến anh em Song quái.

Âm Trường Giang, Âm Trường Hà cả sợ, vội dùng ngay Địa Đàn công nhào xuống đất lăn tròn một vòng, tránh khỏi luồng chưởng phong dững mãnh kia, rồi thừa thế lăn sát vào chân Châu Bá Thông để phản công.

Châu Bá Thông vừa định nhảy chéo sang bên cạnh bỗng thấy trước mắt có mấy lần kim quang lấp lánh một cái, tiếp theo đó tiếng Âm Trường Giang rú lên một tiếng đau đớn, lặn lộn dưới đất hai tay cào cấu loạn xạ vào mặt và đầu, thì ra hai mắt của y không hiểu ai bắn mù tức khắc.

Âm Trường Hà hoảng hốt vội tung mình ngồi dậy, y lầm tưởng là Châu Bá Thông vừa ném ra một thứ ám khí độc môn gì lợi hại, ngờ đâu y vừa tung người nhảy lên thì kim quang lại lấp lánh, một chùm ánh sáng vàng nhỏ rí như sợi tơ, bay vút vào mặt y. Âm Trường Hà luống cuống cả chân tay, vội cúi đầu xuống để tránh.

Những làn tơ ấy là những mũi kim vàng thật nhỏ, lúc ra không chừng là ba mũi, năm mũi, mà có thể một chùm năm sáu mươi mũi, những mũi kim lại phân tán ra bủa thành một vòng tròn rộng hơn hai trượng. Âm Trường Hà trong cơn hoảng hốt, làm sao có thể tránh cho hết được. Y cảm thấy thân hình đau nhói một cái, bảy tám mũi kim vàng xuyên qua lớp da bên ngoài cắm sâu vào da thịt của y.

Âm Trường Hà càng kinh sợ hơn nữa vì lớp áo da trên người y là thứ da của loại “sa ngu” được tẩm luyện với một loại thuốc đặc biệt, thêm vào một lớp dầu cá bên ngoài, vừa rắn chắc dẻo dai lại vừa trơn tuột, trừ những thứ quyền cước nặng nề như loại phách không chừng là không thể cự đương được thôi.

Còn ngoài ra những thứ gươm đao ám khí sắc bén gì cũng không thể đâm thủng nổi.

Không dè những mũi kim vàng kia có một kinh lực thật kinh người mũi nào cũng xuyên thủng qua lớp da, cắm sâu vào người đau nhức vô cùng. Âm Trường Hà cả sợ định quay mình đào tẩu thì ngay lúc ấy bỗng nghe một tiếng “vút” trong không khí, từ phía trước mặt lại có thêm mười mấy mũi kim vàng nhắm vào hai mắt của Âm Trường Hà vèo vèo bay tới.

Âm Trường Hà kêu lên một tiếng:

- Ôi cha!

Rồi đau đớn ngã nhào xuống đất lặn lộn như điên, hai mắt của y cũng bị bắn mù như cửa trường hợp của Âm Trường Giang vậy.

Âm Trường Giang, Âm Trường Hà trước sau trúng phải ám khí, mù cả đôi mắt, không những là thủ hạ của chúng hoảng hốt bàng hoàng, cho đến Châu Bá Thông cũng ngạc nhiên không kém, chàng vội quay đầu về hướng phát ra ám khí.

Ngờ đâu, lúc chưa thấy thì còn khá, đến lúc đã nhìn thấy, chàng kinh hãi đến giật mình đánh thót, miệng lẩm bẩm liên hồi:

- Lạ! Quái lạ!

Thì ra trên vách cao của cửa động Hải Loa trận, hiện ra một người mặc áo ngắn màu xanh, đỉnh đầu người ấy gióc tóc theo lối ẩn sĩ, đeo mặt nạ bằng da người, mày chết, mặt chết trông rợn như một con quỷ nhập tràng, lưng người ấy dựa lơ lửng vào vách đá, hai chân hồng đất téo vào nhau, như ngồi mà không ngồi, những mũi kim vàng lúc nảy đều do từ hai tay áo của y bay rạ

Trong ngành võ học, có một môn công phu gọi là “Bích Hồ công”, có thể vận khí cho thân hình dán vào tường, nhưng môn công ấy chỉ có thể duy trì một thời gian ngắn độ buổi cơm là phải rớt xuống chớ không thể lâu hơn nữa, và lúc dùng “Bích Hồ công” không nói chuyện gì mà cũng không thể làm động tác gì khác, đừng nói chi là phóng ám khí ra tấn công kẻ địch. Quái nhân áo xanh này có thể liên tiếp dùng “Bích Hồ công” đẩy Châu Bá Thông ra khỏi động lại còn có thể phóng ra ba lần ám khí làm đui cả hai mắt anh em Song quái đủ thấy bản lĩnh của người ấy siêu tuyệt đến mức độ nào

Những thủ hạ của Song quái thấy một quái nhân không biết từ đâu đến và hiện ra một cách đột ngột như thế, đồng reo hò dữ dội, rầm rộ cử động binh khí định xông đến đâm chém quái nhân.

Quái nhân vẫn thản nhiên bất động như không thèm kể số đến, chỉ thấy tay áo màu xanh của gã phát phơ theo làn gió.

Bọn người của Song quái ào ào tiến tới còn cách xa chỗ quái nhân liền nhẹ nhàng giơ hai tay lên, tức thì có tiếng gió kêu “vèo!” “vèo!”, từ tay áo của gã liên tiếp bay ra những mũi kim vàng óng ánh, liền khi ấy mười mấy tên áo da đi đầu đều bùm mặt gào thét như điên. Đôi mắt của chúng đều bị bắn đui như Song quái lúc này

Châu Bá Thông thấy thủ đoạn của quái nhân vừa siêu tuyệt vừa độc ác quá chừng vì những mũi kim nhỏ li ti như thế mà có thể phát ra hơn chín mươi trượng xa, đủ thấy kinh lực của đôi tay gã hùng mạnh vô cùng, nhưng khi ra tay không chịu giết người mà lại bắn mù đôi mắt của người, thủ đoạn độc ác như vậy, thật là thế gian hi hữu!

Bọn người trên Lục Hoành đảo thấy mười mấy đồng đảng mình bị hại như thế, kỳ dư bao nhiêu đều run sợ kinh hãi không tên nào dám xông ra trước mà chạy tháo lui trở lại Lần này Châu Bá Thông cũng không còn nể nang gì nữa, giơ hai tay ra chộp lấy hai tên thủ hạ của Song quái đưa lên cao ném thẳng ra ngoài nhẹ nhàng như ném hai hình nhân bằng cờ.

Quái nhân áo xanh cũng rất lạnh tay, thấy Châu Bá Thông vừa giở hồng người lên thì gã liền phóng kim vàng ra bắn mù mắt kẻ ấy lập tức. Trong khoảng khắc trên sáu mươi tên đảo chúng thủ hạ của anh em Song quái, tuy không tên nào bị giết chết, nhưng chúng thành kẻ mù lòa cả, máu rỉ nhỏ giọt trên mặt đất trước cửa động Hải Loa trận, tiếng rên, tiếng khóc kêu lên vang dậy khắp một vùng hải đảo

Châu Bá Thông vội vòng tay xá quái nhân áo xanh một xá và nói:

- Mời huynh đài xuống đây! Huynh đài hại những người này mù cả hai mắt, bắt chúng phải dở chết dở sống thật là quá tàn nhẫn, xin...

Lời nói chưa dứt, bỗng cảm thấy dưới chân nặng trĩu, tiếp theo đây nửa thân dưới bị một người ôm chặt, một kéo, một trì. Châu Bá Thông bất ngờ không thể gượng chân được té lộn nhào xuống đất đến “bộp” một tiếng!

Nguyên nhân, lúc Châu Bá Thông đang nói chuyện với quái nhân áo xanh, Âm Trường Giang nằm phục dưới chân chàng cách đây không xa, tuy đôi mắt y đã bị bấn mù nhưng võ công trong người vẫn tồn tại, y nghe lời nói của Châu Bá Thông rõ biết Châu Bá Thông đứng ở gần bên cạnh mình nên bất thành linh lẩn tròn đến ôm chặt Châu Bá Thông, dùng võ công để quật chàng té xuống.

Châu Bá Thông trong lúc sơ hở không kịp phòng bị chỉ “hự!” được một tiếng rồi ngã sòng xoài dưới đất.

Châu Bá Thông vừa té xuống thì Âm Trường Giang đã nhanh nhẹn phủ lên người chàng, đè chặt Châu Bá Thông không cho vùng vẫy, rồi dùng ngay môn “Chương Ngư công” để áp chế định thủ.

Chương ngư là một loại cá trong biển có tám cái tay dài Loại cá này dùng tám chiếc tay ấy quấn cứng địch thủ không cho lặn lội gì được. Âm Trường Giang định liều mạng với Châu Bá Thông nên dùng hai cùi tay đè chặt trên ngực chàng, hai bàn tay siết lấy cần cổ Châu Bá Thông, eo, chân, hai gối cũng đều nhất tề dùng sức đè chặt đến nỗi Châu Bá Thông tưởng phải đứt cả hơi thở.

Trong khi ấy, quái nhân áo xanh vẫn đứng áp người trên vách động võ tay cười ha hả.

Châu Bá Thông vừa then vừa giận, cuồng hống của chàng bị Âm Trường Giang siết mạnh đến rướm máu, nếu người khác lâm vào trường hợp như thế, chỉ trong khoảnh khắc sẽ nghẹt thở mà chết. Nhưng Châu Bá Thông là một cao thủ của Toàn Chân phái, tuy yết hầu bị bóp cứng, chàng vẫn có thể vận dụng nội kinh của Kim Cang công để chống cự nên không đến nỗi phải nghẹt thở.

Hơn nữa, chàng lại có thể dùng kinh lực của Tiên Thiên, hô hấp bằng tất cả cửu khiếu nên dù lâu đến một giờ ba khắc vẫn không hề chết vì mất thở.

Trước mặt quái nhân thanh y mà nhục nhã như thế, trong lòng Châu Bá Thông vô cùng phẫn nộ, khí giận trào sôi, thần lực như tăng thêm mấy bậc, chàng quát lên một tiếng thật lớn, bắp thịt của châu thân gồng lên cứng ngắt đồng thời hai cánh tay vùng mạnh một cái tức thì thân hình của Âm Trường Giang bị bật văng ra xa trên ba thước, Châu Bá Thông vội nhảy người lên theo bàn tay vung ra một quyền theo thế “Kim Cang Huy Can” (Phật kim cang múa

gậy) đánh trúng vào thiên linh cái nơi giữa óc o của Âm Trường Giang.

Quyền vừa rồi, Châu Bá Thông đã vận đủ kinh lực trong người ra tấn công, thế mạnh tựa như búa lớn bửa núi cao, chùy sắt đập đá cứng, khiến Âm Trường Giang bị bể đầu, chất óc phọt ra bên ngoài, chết không kịp kêu lên một tiếng.

Trong thời gian Châu Bá Thông gồng mình để đẩy văng Âm Trường Giang xuống đất thì quái nhân áo xanh đã sử dụng một đường cước pháp rất cô quái, nửa thân hình của y hoàn toàn bất động, mà chỉ có hai chân bay ra liên tiếp như cánh chong chóng, gót chân chỉ cần điểm nhẹ vào trước ngực hay sau lưng kẻ địch một chút là kẻ ấy sẽ mất mạng, ngay cách đá ra đã kỳ ảo thần tốc mà lúc thân chân cũng quái dị nhanh nhẹn tuyệt cùng, khó mà nhìn thấy cho rõ được.

Châu Bá Thông chỉ thấy một cái bóng xanh thấp thoáng giữa đám người áo đen, nhấp nhô nhảy lên đáp xuống độ mười mấy lần thì những tên đảo chúng trên Lục Hoàn đảo nằm thẳng cẳng chết cứng đờ trên mặt đất, nói rõ hơn một chút là chỉ trong một khoảnh khắc công phu, quái khách áo xanh với một đường cước pháp tuyệt thế vô song: quay múa trong một vòng tròn đã giết chết sáu mươi mạng người!

Châu Bá Thông nhìn thấy tình thế xảy ra quá khủng khiếp như vậy, chàng nghe như mọc ốc khắp châu thân. Quái nhân áo xanh sau khi giết sạch tất cả thủ hạ của anh em Song quái liền quay đầu lại, gương mặt da người lạnh lẽo âm u như xác chết ấy, nhìn Châu Bá Thông trừng trừng.

Châu Bá Thông là tay đảm lược hơn người nhưng không hiểu tại sao khi nhìn vào chiếc mặt nạ cổ quái ấy, chàng cảm thấy như có một luồng khí lạnh rờn rợn chạy ngược lên tim óc, hai chân như không còn chủ định thối lui ra sau một bước.

Quái khách áo xanh cười lên ha hả rồi nói:

- Họ Châu kia, mi bảo là ta làm cho bọn người ấy đui mắt khiến chúng dờ sống dờ chết, hành động như vậy thật chẳng xứng là anh hùng hảo hán phải không? Hà hà...! Buồn cười, thật buồn cười! Ta hỏi mi một lời, lúc nãy mi giả nhân giả nghĩa, phải chăng thiếu chút nữa đã nguy đến tính mạng của mi rồi!

Châu Bá Thông bắt giắc đỏ mặt. Chàng thầm nghĩ hành động của quái nhân áo xanh này tuy có chút tà môn, nhưng những lời y nói chưa hẳn là không có lý, mình đã buông lời trách cứ đối phương tàn nhẫn nhưng vì một chút động lòng từ bi mà suýt chút nữa đã chết không kịp thở.

Quái nhân áo xanh lại tiếp:

- Này, gã họ Châu! Lúc nãy ngươi bị chúng hãm vào Hải Loa trận, lạc cả lối ra, kêu trời chẳng thấu. Cho đến sư huynh của ngươi là Vương Trùng Dương cũng không cứu được ngươi, thiếu chút nữa phải chết khô trong đó. Như vậy ngươi có gọi là tàn nhẫn không? Ác độc không?

Châu Bá Thông hết đường biện luận, nhưng lại thắc mắc không hiểu vì sao Thanh y quái nhân biết chàng họ Châu và lại còn biết chàng là sư đệ của Vương Trùng Dương.

Thanh y quái nhân nói dứt lời ngang nhiên đi xuống không thèm quay đầu lại

Châu Bá Thông nhìn theo gọi lớn:

- Tiểu đệ tự biết lỗi mình, xin huynh đài dừng bước.

Thanh y quái nhân dừng chân nói:

- Nếu người biết thế thì hay lắm. Chúng ta có thể kết bạn nhau được.

Châu Bá Thông phóng mình đến Thanh y quái nhân toan tỏ lời thân mật.

Thanh y quái nhân đưa tay rạ Châu Bá Thông cũng lập tức đưa tay ra để đón nhận bàn tay của người bạn sơ giao

Nào ngờ, Thanh y quái nhân nhanh như chớp, năm ngón tay bỗng quặp lại điem vào ba yếu huyệt của Châu Bá Thông là Hội Tông huyệt ở mu bàn tay, Tía Quyết huyệt ở cổ tay và U Cốc huyệt ở khủy tay

Tuy hành động bất ngờ song Châu Bá Thông cũng phản ứng rất lanh lẹ.

Chàng xoay người lại lật nhẹ cườm tay, thừa lúc ngón tay của đối phương vừa chạm vào da chỉ lực chưa xuyên qua huyệt đạo, trong khoảnh khắc ấy, chàng đã dùng thế Phong Quyền Tân Vân quắc trở lại nơi huyệt Thủ Quan của quái khách.

Bàn tay Thanh y quái nhân chụp không trúng liền quay tròn một vòng như cá vẩy đuôi trong nước, lướt khỏi mu bàn tay của Châu Bá Thông.

Đoạn Thanh y quái nhân cười ha hả và nói

- Khá lắm! Khá lắm! Quả không hổ là sư đệ của Vương Trùng Dương.

Châu Bá Thông vòng tay thủ lễ nói:

- Đại danh quý tánh của huynh đài là chi Tại sao lại biết được tiểu đệ?

Quái nhân áo xanh không trả lời, vội đưa tay vuốt mặt một cái, chiếc mặt nạ rơi xuống hiện ra một khuôn mặt đẹp tuyệt vời Châu Bá Thông đôi mắt tròn xoe nhìn sững vào mặt Thanh y quái nhân, lầm bầm:

- Ô! Lạ lùng thật.